

[Gustav Pedersen.]

Tale om her, er alle sammen Foreningsdannelser, hvorved man hverken under den ene eller den anden Form, hverken økonomisk eller gennem personlig Solidaritet, i Virkeligheden skaffer de Magtmidler, der er nødvendige for at skabe Ligevægt mellem Funktionærerne og Arbejdsgiverne, og saa længe man ikke vil det og heller ikke vil have tvungen Voldgift — og det vil det ærede Medlem Hr. Carsten Raft jo ikke have; det vil det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, men der er jo ikke Flertal for tvungen Voldgift —, saa længe kan Organisationer ikke hjælpe dem. Man nævner en almindelig Voldgiftsdomstol, men Herregud, det kan de faa alt det de vil have af, hvis de bare sørger for selv at have fornøden Styrke, men de kan ikke vente, at Arbejdsgiverne skal have Respekt for Folk, som i Virkeligheden har dannet deres Forening under Parolen: Solidaritet, det er det værste, vi overhovedet kan tænke os!

Til det ærede Medlem Fru Alvilda Larsen skal jeg blot sige, at det vil være alt for optimistisk at tro, at man kan undgaa Retssager, fordi man faar visse Paragraffer tydeliggjort. Langt den overvejende Del af de Retssager, der har været i Forbindelse med Funktionærloven, har ikke skyldtes, at Paragrafferne var utydelige, men der er nu engang visse Arbejdsgivere, som prøver paa, om de kan unddrage sig deres Forpligtelser — det troede jeg det ærede Medlem Fru Alvilda Larsen vidste —, og saa er det nødvendigt at have disse Retssager for at faa Loven effektueret. Men saadan bliver det ved med at være. Jeg kan daarligt tænke mig, at det ærede Medlem mener, at naar vi faar en ny Lov, skulde Arbejdsgiverne alle sammen blive saa lovlydige eller saa forstaaende, at de ikke tænkte paa at unddrage sig deres Forpligtelser. Selvfølgelig bliver de ikke det. Der vil altid være, ikke mange, men visse Tilfælde, hvor en Arbejdsgiver prøver, om han kan slippe billigt, og saa maa der en Retssag til, uanset om vi har den nye Lov eller den gamle Lov, og det har jo endelig ogsaa været saadan, da vi ingen Lov havde. I saa Henseende tør jeg ikke love saa forfærdelig megen Forbedring. Det er klart, at hvor der et eller andet Sted kan tydeliggøres noget, skal det selvfølgelig ske, for

der er ingen Grund til at have Misforstaaelser, som kunde rettes ved at skrive det rigtige i Loven. Det gælder f. Eks. det, det ærede Medlem ankede over i § 4, nemlig den Erstatning, Funktionæren skal yde, hvis han eller hun har brudt sine Forpligtelser. Det er gammel Retspraksis; der er altsaa ikke noget at gøre ved det, og selv om det ærede Medlem fik Paragraffen bevaret, som den hidtil var affattet, eksisterer denne Erstatningspligt alligevel. Den vilde vi altsaa ikke være i Stand til at fjerne, og derfor synes jeg i og for sig, det er rigtigt, at den staaer der. Saa ved Funktionærerne, hvad de har at rette sig efter, og saa kan de ogsaa bedre disponere efter det.

Saa blot en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Anker Lau. Det ærede Medlem sagde, at han vilde ønske Loven bevaret som en midlertidig Lov. Jeg vil gøre opmærksom paa, at dette har ikke været Meningen, heller ikke da Loven blev gennemført. Der stod en Bestemmelse om, at den skulde underkastes Revision, men det er noget helt andet. Loven har ikke været tænkt som en midlertidig Foranstaltning.

Hvad vi ellers kan have været uenige om inden for de Partier, der gennemførte Loven, tror jeg, jeg kan faa Tilslutning til, at det ikke var som noget midlertidigt, vi gennemførte den. Meningen med Revisionsbestemmelsen var, at da det var et Omraade, paa hvilket man ikke havde fornøden Erfaring, vilde man sikre sig, at de Erfaringer, man efterhaanden indhentede, kunde finde Form i et Revisionsforslag. Andet har der ikke været tænkt paa med det. Det har aldrig været Meningen i noget af Partierne, at det skulde være en midlertidig Lov. De Erfaringer, der nu er nedfældet i Ændringsforslagene, er maaske ikke alle de Erfaringer, der ad Aare kan komme, saa der kan blive Tale om at inddrage ogsaa andre Erfaringer i eventuelle Ændringsforslag; men at gøre en Lov som denne til noget midlertidigt, er simpelt hen ikke gjort, for derved vilde den fuldkommen miste sin Værdi.

Carsten Raft: Jeg skal ikke gøre Diskussionen om Funktionærlovgivningens Historie lang, men jeg mener dog, det er nødvendigt at sige til det ærede Medlem